

ĐAKOVO (TU) – „Nijedan blagdan ne spaja tako naglašeno i izričito, kao što Cvjetnica u sebi spaja, oprečne stvarnosti: smijeh i suze, radost i žalost, oduševljenje i razočaranje, klicanje i žalopojku, svečani doček i sramotno raspeće. Isusovo nam iskustvo svjedoči o tome kako je tanka granica između sreće i nesreće, između radosti i tuge, uspjeha i pada, ljubavi i mržnje“, rekao je nadbiskup Đuro Hranić na Nedjelju Muke Gospodnje – Cvjetnicu, u svojoj uvodnoj riječi, prije početka svečanog misnog slavlja u đakovačkoj katedrali, koje je započelo procesijom i blagoslovom maslinovih grančica.

Nakon pjevane Muke po Marku, koju su pjevali vlč. Zdenko Ilić i vlč. Mato Gašparović, manjim dijelom praćeni Mješovitim katedralnim zborom i Zborom bogoslova, nadbiskup je uputio prigodnu homiliju. „Muka je gotova. Svjetina, grijeh i bezakonje postigli su svoje. Pravedni je prorok ušutio. Mesija osloboditelj je беспомоћан, мртвас položen u grob. Povijest može i dalje teći kao i prije: za jedne u znaku stradanja i očaja, a za druge u znaku moći, gaženja tuđeg dostojanstva i vladanja nad drugim ljudima jer je, čini se, velik i uspješan onaj koji drugoga izigra, koji je sposoban drugoga poniziti, prevariti, ako je potrebno i uništiti, a slabost je, sramota i manjak, ne vratiti jednakom mjerom, oprostiti, suosjećati sa slabijim, ljubav prema neprijatelju“, rekao je nadbiskup.

Podsjetivši na patnje, poniženja i samoću koju je Isus doživio na križu, nadbiskup je nastavio: „Isus je na križu ostao sam, prepušten na milost i nemilost protivnika. Bio je svjestan, znao je da je Božji pomazanik, Sin Božji. No, iako ga je Bog pustio da na križu u groznim mukama vapi riječima 22. Psalma: “Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio”, ovaj Isusov uzvik nije bio znak njegova očaja zbog napuštenosti od Oca, nego Isus riječima toga Psalma, poput starozavjetnih pravednika, izgovara ponajprije svoju molitvu i očituje svoje pouzdanje u Boga, Oca, koji mu nije daleko i koji je ‘njegova snaga’“.

Nadbiskup je posvijestio kako su članovi Božjeg naroda iz svoje mučeničke povijesti izlazili još snažniji jer su se kroz poteškoće, progone, istrebljenje i mučeništvo kojemu su bili podvrgnuti utvrđivali u vjerničkom iskustvu da je Bog jedini vjeran, da zemaljski autoritet i ljudi mogu razočarati, ali da Bog svojih nikada ne ostavlja, da smrt nije granica te da Bog ostaje vjeran onima koji čuvaju njegov Savez i s druge strane smrti; da je Bog zato jedina postojana i istinska stvarnost. Iako on svoje ne izbavlja i ne oslobađa od poteškoća ovoga života, ali on Bog – koji ne može umrijeti, je i s druge strane smrti, on je Život i Bog živih, koji ima zadnju riječ. Njegova vjernost onima koji se u njega pouzdaju jača je od podrugivanja, i ismijavanja, od zla i od nasilja.

2020-05-18 10:00:00